

Teaching English to **visually-impaired** students

[Beata Wszyńska]

Approaching grammar through
tactile sentence structure:
ping-pong technique.

Teaching a foreign language to visually-impaired students involves complex challenges which may be effectively met by combining and synthesizing knowledge of a broad range of subjects.

The blind need the spur of a dynamic-tactile-audible force that will elicit an active language response from them. Indeed, they need it more than other learners do. The blind exist at the concrete level of object perception. The visually impaired are limited in what they can learn from tactile manipulation of objects, in that the information they receive will not allow them to perceive depth, intricacy, or the totality that make up the essence of object descriptions analyzed on the abstract level of acquisition. Similarly, sounds – unless they are attached to meaningful and intelligible sources – will fade into meaninglessness or nothingness (Czerwińska 2007).

It is worth considering that the absence of sight heightens other areas of sensory perception by focusing on the ability of intact senses that thereby compensate for the lack of one or more. Sensory compensation may be elaborated within two perception fields: hearing and touch, involving a haptic analyzer. Touch itself incorporates the mental features of tactile feeling and can be depicted as a passive or active experience. Passive touch is limited to the impression of touch that results in the feeling of warmth or cold. Active touch is compared with movement (Burklen 1985).

For this reason teaching English to visually-impaired students demands not only audible language repetition practice, but above all haptic involvement recognition (Hainninen 1990).

When I started to observe and inquire into visually impaired students, I felt a real need to understand the difficulties of blindness and accept them as normal standards, thinking that the achievement of normal standards is miraculous. My plan was to teach English in the most effective and creative way. In so doing I found myself alone in the labyrinth of my students' blindness and their low level (or outright absence) of English. Confusion and uncertainty were excellent starting points for the process of discovery. Hereby I created tactile sentence structure (TSS) as a multiple-layered tool, used for grammar and lexis repetitions, crucial for the visually handicapped in learning English. TSS is analyzed within two layers of linguistic acquisition – the lexical area and the grammar

field that find support in the form of ping-pong sentence structure. I was inspired by the ping-pong ball as compared to sentence structure as a whole, built in one coherent ball segment. The visually-impaired students ought to feel sentence structure through active touch in order to construct it properly. They should be aware of the parts of the sentence that work in a well-organized chain of occurrence, based on the proper sequence of appearance with the comprehensible division of the parts of the sentence employed in English: subject, predicate and object that correspond with Polish sentence structure and with an added category for auxiliary verbs. These three parts of the sentence correlate with three ping-pong balls; two of them are cut into halves (in all four halves in total). Each of three halves is shaped with a certain hole or incision that is related to a diverse part of the sentence, one has no cut. Only the predicate is represented as a whole ball; it stays as a basis that is covered with the other halves assembled in the creation of a one-ball segment. The design focuses on putting the proper halves and the whole ball into a well-built sentence that appears as one complex ping-pong ball; in the case of an improper structure plateau, no cohesive ball emerges.

Diverse sentence types are employed in TSS tasks: affirmative and negative statements and questions.

The option for the balls' location is to affix them to the surface with Blu Tack during the sentence formation process.

The act of building the whole ball-structure joins speaking comprehension with the involvement of tactile perception. Each half of the ping-pong ball is fixed with a parallel utterance.

In essence, I would like to pay attention to the need for haptic impressions in the grammar presentation, practice and production process, appearing in coherence with speaking skills with an emphasis put on the kinaesthetic movement of a structure itself within active touch development.

Bibliography

- Burklen, K. (1985) *Psychologia niewidomych*. Warszawa.
- Czerwińska, K. (2007) Zastosowanie wiedzy o umyśle w edukacji niewidomych. *Niepełnosprawność i Rehabilitacja*, nr 2, s. 81-87.
- Hainninen, K. (1990) *Teaching the visually handicapped*. London.

Chart 1. The author's compilation of three ping-pong balls' division

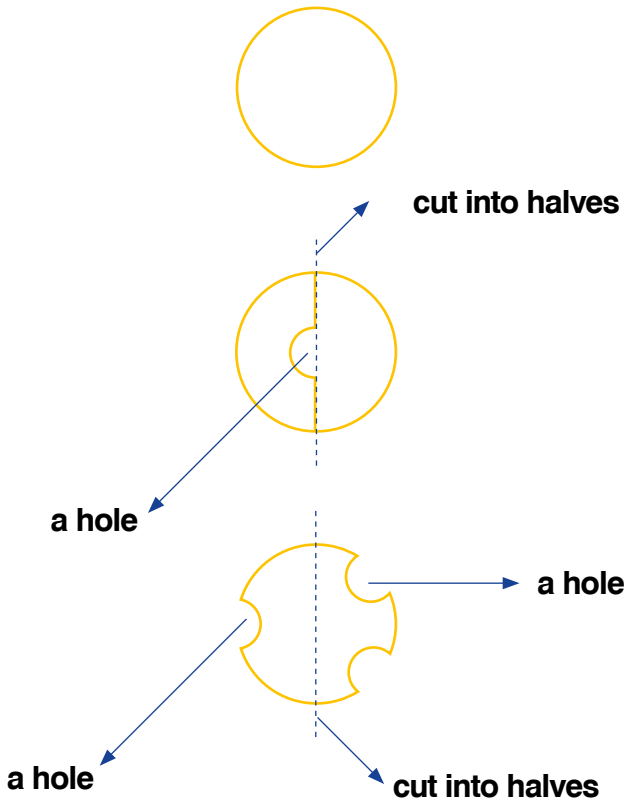

Chart 2. The author's compilation of ping-pong balls - parts of the sentence

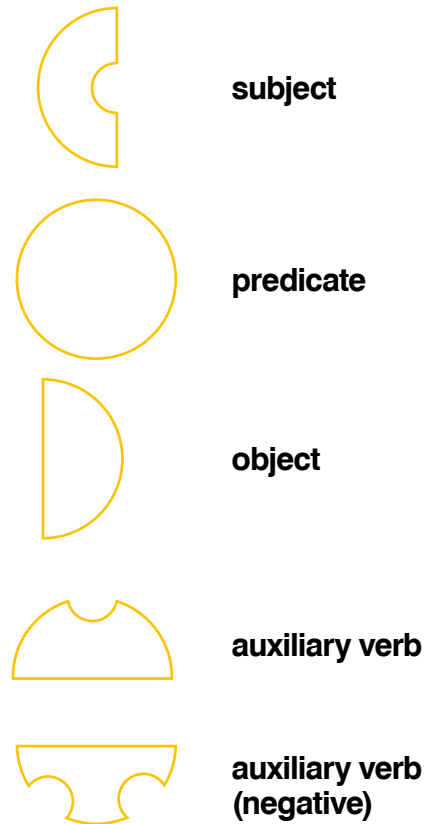
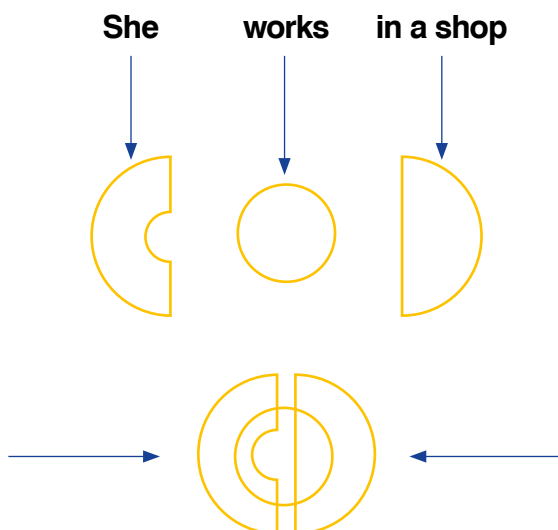
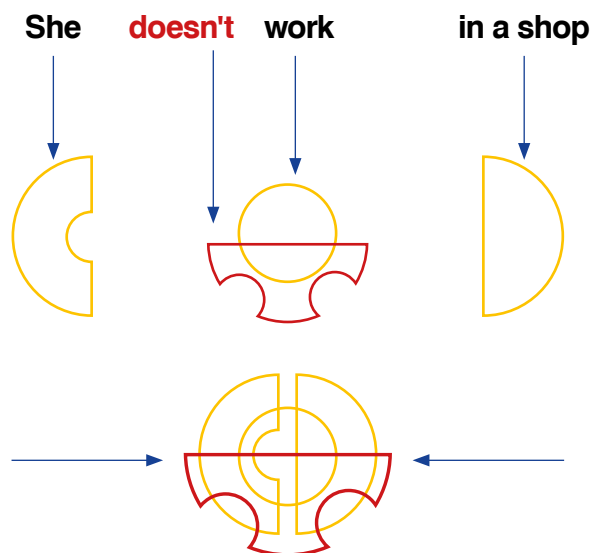

Chart 3. The author's compilation of the ping-pong sentence structures types of sentences

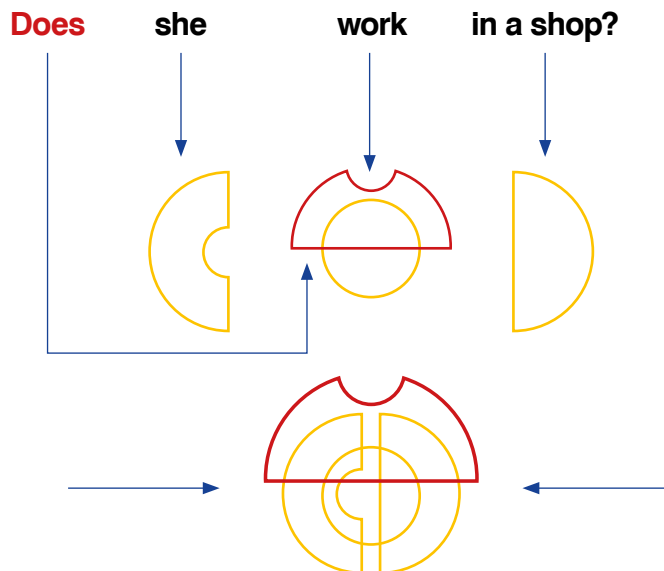
1. affirmative statement

2. negative statement

3. question

Wersja polska – streszczenie

Nauczanie języka angielskiego osób z dysfunkcją wzroku jest złożonym wyzwaniem, łączącym wiedzę z różnych dziedzin.

Dysfunkcja wzroku aktywizuje pozostałe zmysły. Kompensacja sensoryczna jest analizowana dwupłaszczyznowo: dotykiem i dźwiękiem. Dźwięk pojawia się przed dotykiem. Dotyk jest sensorem bazowym osób niewidomych, który rozpoznaje przedmioty na poziomie konkretnym, a nie abstrakcyjnym (Czerwińska 2007). Dotyk może być analizowany jako pasywny lub aktywny. Pasywny jest ograniczony odczuciem ciepła czy zimna, aktywny zaś skorelowany z ruchem (Burklen 1985). Podobnie odbiór dźwiękowy, jeśli występuje w sytuacji, w której źródło dysponuje zrozumiałym, wspartym treścią przekazem, jest czytelny dla odbiorcy.

Tworząc dotykową strukturę zdania (TSS), analizowałam potrzebę dotyku jako podstawowego aspektu percepcji osób z dysfunkcją wzroku. TSS jest skonstruowane na dwóch poziomach: gramatycznym i leksykalnym. Równoległa repetycja struktury zdania połączona z dotykiem aktywnym związana jest z efektywną akwizycją języka angielskiego przez osoby niewidome czy niedowidzące (Hainninen 1990).

Pasja mojego syna – ping-pong – była moją inspiracją w procesie tworzenia dotykowej struktury zdania angielskiego na poziomie podstawowym. Piłka pingpongowa jest porównana do struktury zdania ujętej w jedną spójną całość. Osoby z dysfunkcją wzroku czują budowę zdania, łącząc werbalną repetycję z konstrukcją dotykową. Wszystkie typy zdań: twierdzące, przeczące i pytające zostały ujęte w strukturę pingpongową. Trzy części zdania: podmiot,

orzeczenie, dopełnienie oraz operatory skorelowane są z trzema piłkami pingpongowymi, z odniesieniem do polskiej struktury zdania. Dwie z nich są przecięte na pół, tworząc cztery połówki: trzy z nich posiadają nacięcia w różnych miejscach, odpowiadające określonym częściom zdania, jedna połówka występuje bez nacięć i swoim kształtem zbliżona jest do litery D, która została porównana z dopełnieniem w języku polskim. Trzecia piłka, nieprzecięta, stanowi całość pełniącą funkcję orzeczenia. Jest też trzonem struktury zdania, na który nakładane są pozostałe części. Poprawnie skonstruowane zdanie tworzy jedną całość nakładających się połówek piłek zamkniętych w złożonej strukturze, tworząc koherentny segment. W przypadku nieprawidłowej budowy struktury nie wyłania się jeden segment, tylko dwa lub trzy.

Połówki i cała piłka mogą być przymocowane do podłoża za pomocą plasteliny, ciastoliny czy masy mocującej Blue Tack.

Kształcenie umiejętności dwupłaszczyznowej budowy zdań, odbieranej dotykiem i dźwiękiem, niezbędnej w procesie nauczania języka angielskiego osób niewidomych i niedowidzących.

Przeprowadzone przeze mnie badania potwierdzają też możliwość wykorzystania techniki u osób niedysfunkcyjnych wzrokowo uczących się języka angielskiego.

[Beata Wyszzyńska]

Absolwentka historii na Uniwersytecie Warszawskim i filologii angielskiej na Uniwersytecie w Białymstoku. Obecnie doktorantka Instytutu Anglistyki Uniwersytetu Warszawskiego. Nauczycielka języka angielskiego od 1994 r.